

RODE OORTJES

Vermeld hieronder aan wie dit boek wordt geschonken.

VEEL LEESPLEZIER!

Boeken van Roberto

JONG

19 juli 2024

Literaire thriller

HILTON GIRLS

september 2024

Literaire killer

RODE OORTJES

december 2024

Vreemde en sensuele verhalen

Disclaimer

Alle personages zijn fictief. Gelijkenis met situaties, gebeurtenissen, karakters en het uiterlijk van personen berust op toeval.

ISBN 9789403745657

NUR-305

Uitgever: Bookmundo

Bronnen: Google / Google Earth

©2024 Rob de Looze

Reacties: Robdelooze53@gmail.com

Roberto

* RODE OORTJES *

Vreemde en sensuele verhalen

*Ik dank een ieder,
die – vaak zonder het zelf te weten – mij
heeft gevoed met woorden en ideeën.*

* RODE OORTJES *

1.	DE VIEZERIK	7
2.	LE PLACE D'ARMES	13
3.	KERST IN LIVERPOOL en *haar gedachte*	23
4.	HET KANTOOR	75
5.	HET DINER	85
6.	BEL ME EVEN	95
7.	DE ZOMER VAN 1981	129
8.	HET GEHEIM	143
9.	ZEG ME DAT HET NIET WAAR IS ...	151
10.	VERDRIET	165

1

DE VIEZERIK

1963

Ik, Haagse Robby, was tien en groot voor mijn leeftijd. Ik zat op judo, had de kracht van een dertienjarige, maar was daarentegen opvallend naïef en had nauwelijks besef van wat er in de wereld speelde.

In de jaren 60 vond een beroving of overval plaats zonder bloedvergieten. Zedendelicten, zullen er zijn geweest, maar ik had er nog nooit van gehoord. Op televisie was daar geen ruimte voor en in de krant las ik alleen de voetbalberichten. Ik was jong, onbevlekt en onbevangen, maar had van jongs af aan een gruwelijke hekel aan onrecht en machtsmisbruik.

De afgelopen dagen hing er bij ons thuis een zwevende spanning. Wat het precies was, wist ik niet, maar ik voelde het. Af en toe ving ik wat woorden op, en het leek te gaan over mijn twee jaar jongere zusje. Ella speelde regelmatig met een meisje van vijf die op de eerste etage in het naastgelegen portiek woonde. Ze speelden daar schooltje en Ella was de schooljuf van het buurmeisje. Door wat ik af en toe opving, kon ik na een paar dagen de puzzel leggen. Kennelijk had de vader van het buurmeisje op een willekeurig moment Ella op schoot genomen en met zijn hand in haar onderbroekje gezeten. Pfff, vreselijk gewoon!

De beelden die ik kreeg, maakte mij witheet en in mijn hoofd begon het te bonken. Kwaad en gefrustreerd liep ik naar mijn slaapkamertje en ging op bed zitten. Met mijn ellebogen op mijn knieën en mijn hoofd op mijn handen werd het mij zwart

voor de ogen. Keer op keer kwamen de beelden van wat de buurman met mijn zusje had gedaan. Het was vunzig en ik wist dat het niet mocht. Het maalde in mijn hoofd. Ik stond op en keek in de spiegel van de kast. In het wit van mijn ogen kwam het rood door gesprongen adertjes. Impulsief en op de automatische piloot liep ik naar de keuken. Ik zat in een roes, had geen plan en mijn geest werd bestuurd door een duivelse kracht. Ik trok de keukenla open en pakte een groot vleesmes. Het licht weerkaatste op het glimmende lemmet en met mijn duim testte ik het mes. Het voelde scherp, veel scherper dan verwacht. Voorzichtig stak ik het mes achter op mijn rug tussen mijn broekriem en T-shirt en het lemmet voelde koud. In de huiskamer hoorde ik mijn moeder bezig op de naaimachine. Voor wat extra inkomsten maakte ze elke dag poppenkleertjes. Met rechte rug sloop ik voorzichtig door de gang, deed de huissleutel in mijn broekzak en opende geluidloos de voordeur. Stilletjes en met een kaarsrechte rug liep ik de trappen van het portiek af. Ik stak mijn hoofd uit het portiek en keek links en rechts de straat in. Er liep niemand en ik nam de gok. Ik stapte uit het portiek en bleef zo dicht mogelijk tegen de gevel van ons flatgebouw. Zo konden de flatbewoners mij niet zien en van de bewoners aan de overkant van de straat zou ik geen last hebben. Die waren bejaard en keken, met uitzondering van oudejaarsavond, nooit naar buiten. In twintig stappen was ik bij het naastgelegen portiek. Daar woonde de viezerik die mijn zusje had betast. Ik dacht aan wat er wellicht nog meer met mij zusje was gedaan en een siddering ging door mijn lichaam. Ik wilde de beelden uit mijn geest bannen, maar het lukte niet, ze bleven komen. De constante gedachte aan de smerige praktijk van de viezerik versterkte mijn woede en frustratie. Mijn hart bonkte in mijn keel en door mijn lichaam spoot de adrenaline. Ik zat gevangen in een verwoestende roes en heftige impulsen maakte mij tot een roofdier dat instinctief zijn prooi belaagde.

Snel stapte ik het naastgelegen portiek in. Het was er stil. Geruisloos sloop ik over een paar treden van de trap en stond

voor de deur van de buurman. Voorzichtig trok ik het vleesmes achter mij vandaan en hield het verborgen achter mijn rug. Gelaten en woest drukte ik op de deurbel. Ik was vastberaden, voelde me als een opgewonden veer en stond stijf van de spanning.

Plotseling verschoof het gordijntje dat hing voor het kleine vierkante raampje van de voordeur. De buurman keek naar buiten en herkende mij. Langzaam ging de voordeur open en daar stond de viezerik. Hij was klein, niet veel groter dan ik en zag er onverzorgd uit. Op blote voeten, met een vaal groen T-shirt en een slonzige pyjamabroek stond hij in de half geopende deur. Zonder wat te zeggen en met volle kracht duwde ik de deur open en liep de woning in. De buurman was verrast, draaide zich om en kwam achter mij aan. In plat-Haags riep hij: ‘Hé, pleur effe gau me huis uit!’

Ik reageerde niet, keek in de huiskamer en zag dat er niemand anders in huis was. Ik draaide mij om naar de buurman die de huiskamer binnenstroomde en zei dreigend: ‘Jij hebt aan mijn zusje gezeten, viezerik.’

‘Lul, hoe kom je erbij,’ reageerde hij.

Ik werd woest door de ontkenning en confronteerde de viezerik met wat ik verborgen had gehouden. In een flits en met al mijn kracht drukte ik de smeerlap tegen de muur van de woonkamer en zette het vleesmes op zijn keel.

‘Als je niet toegeeft wat je met mijn zusje hebt gedaan, ga je eraan, vieze rat!’ Met mijn rechterarm hield ik de buurman tegen de muur en met mijn linkerhand prikte ik het vleesmes in de hangende huid van zijn hals. Door de vlijmscherpe punt vielen een paar druppels bloed op het lemmet. De rat schreeuwde en de angst op het gezicht maakte hem tien jaar ouder. Het raakte me niet, ik was in alle staten en kwam verhaal halen. ‘Geef toe, anders ga je er aan!’ schreeuwde ik. De rat kon geen kant op en het hangende vel van de hals trilde.

‘Ik geef toe..., maar het was maar heel even.’

‘Ja, ja, dat zal wel. Hoe vaak heb je dit al gedaan? En kom gelijk met de waarheid, vuile smeerlap!’ schreeuwde ik terwijl

ik het mes in de huid van de keel penetreerde. Een dun stroompje bloed liep langzaam via het lemmet op mijn hand. ‘Niet meer dan een keer of twee, echt!’ kreunde de smeerlap. Mijn stoppen sloegen door en met een oerkreet duwde ik impulsief en met volle kracht het vlijmscherpe vleesmes diep in de keel. Ik was buiten zinnen, trok het mes uit de keel en stak met kracht drie keer in zijn buik. Impulsief schreeuwde ik de tekst die ik bij godsdienstles had geleerd: ‘Oog om oog en tand om tand, vuile vieze rat!’ De buurman kromp ineem en viel op het donkergroene tapijt. Hij draaide op zijn rug en greep naar zijn keel om het gutsende bloed te stoppen. Het vale T-shirt werd doordrenkt met bloed en kleurde donkerrood. Vreemd genoeg was mijn kleding schoon gebleven en zat er alleen op mijn hand en het vleesmes bloed. Snel liep ik naar de keuken en spoelde het bloed van mijn hand en het vleesmes. Ik controleerde mijn kleding, maar zag nergens bloed. Voor de zekerheid maakte ik de gootsteen schoon en liep terug naar de huiskamer. De buurman lag nu op zijn buik. Hij bewoog niet meer en maakte geen geluid. In de huiskamer had ik niks aangeraakt, dus liep ik naar de voordeur, schoof het gordijntje van het raampje voorzichtig opzij en keek of ik iemand zag of hoorde in het portiek. Er was niemand. Ik pakte mijn zakdoek, opende daarmee de voordeur, stak het vleesmes weer achter mij en stapte voorzichtig in het portiek. Ik liet de voordeur op een kier en poetste de grote aluminium deurknop om mijn vingerafdrukken te verwijderen. Snel en stil liep ik de portiektrap af, stak mijn hoofd buiten het portiek en keek weer links en rechts de straat in. Er was geen mens te zien en strak tegen de gevel sloop ik terug naar mijn portiek. Geruisloos liep ik onze portiektrap op en opende met de huissleutel de voordeur. Pal achter de voordeur was mijn slaapkamertje, dus als ik snel en stil was, zou niemand merken dat ik even weg was geweest. Mijn moeder hoorde ik nog bezig met de naaimachine en geruisloos stapte ik in mijn kamertje. Ik trok het vleesmes achter mijn rug vandaan en liet mij met het mes in de hand op bed vallen. Mijn lichaam begon te trillen. Ik sloot mijn ogen en zag alles voorbij komen. Het was

onwerkelijk en te bizar voor woorden. Had ik nu iemand vermoord?

Razende woede had mij ertoe gedreven. Een vreselijke daad, maar de viezerik kreeg zijn verdiende loon. Het was afschuwelijk wat die rat met mijn zusje had gedaan, zoveel machtsmisbruik, zoveel onrecht en zo smerig. En wie weet wat die viezerik allemaal al had gedaan met andere meisjes, of wat hij allemaal nog met mijn zusje zou gaan doen. Ik walgde van het idee. Wat ik had gedaan was fout, maar het gebeurde in een opwelling. Er was iets duivels in mij gekomen, ik moest het doen.

Het duurde zeker een uur tot de trillingen in mijn lichaam afzwakten. Het voelde alsof ik in een film zat en die horrorfilm repeteerde in mijn hoofd. Nog steeds rook ik de vieze lichaamsgeur van de buurman en nog steeds voelde ik het bloed van het lemmet druppelen op mijn hand. Ik keek naar mijn hand, zag niets, maar als ik mijn ogen sloot, voelde ik het bloed druppelen.

Ik, dat naïeve knulletje, kon dus veranderen in een moordmachine. Moest ik naar een psychiater? Dit was toch niet normaal? Overmand door depressieve gevoelens hilde ik de ogen uit mijn kop en duwde mijn hoofd in mijn kussen. Lang bleef ik zo liggen en de tranen vloeiden. Ik was zo niet, maar werd gedreven door satanische krachten.

Toen de tranen verminderden, kwam ik weer wat tot mezelf. Ik pakte het vleesmes en stond op. Voorzichtig opende ik mijn kamerdeur en luisterde of er iemand in de keuken was. Het was daar stil en ik hoorde nog steeds de naaimachine in de huiskamer. Stil liep ik met het vleesmes naar de keuken en legde het weer bij de andere messen in de keukenla. Ik liep naar de huiskamer waar mijn moeder met de naaimachine net was gestopt en op de donkerbruine bank van corduroy bladerde in de Margriet.

‘Ben je klaar met de naaimachine mam?’ vroeg ik.

‘Ja, ik ben klaar. Ga je voetballen in de achtertuin?’

‘Nee, geen zin. Ik blijf thuis.’ Ik pakte de stapel tijdschriften die onder de salontafel lag en ging naast zijn moeder zitten. Uit de stapel trok ik de Donald Duck en kroop dicht tegen haar aan. Ik was een stoere knul van tien, maar had bij tijd en wijlen behoefte aan haar warmte en affectie. Mijn moeder sloeg haar arm om mij heen en ik voelde mijn gemoed omslaan. Puck, zoals Erna Maria door iedereen werd genoemd, was hardwerkend, sportief en mooi, maar bovenal was ze lief en zorgzaam. Het was de beste en liefste moeder van de wereld, dat wist ik zeker.

Na een paar dagen deed de politie in de Coevordenstraat een huis-aan-huis-onderzoek. Mijn zusje Ella en ik zaten in de huiskamer toen twee rechercheurs aanbelden. Ze vertelden van de moord en stelden mijn moeder de standaardvragen: of ze wat gezien of gehoord had. Mama schrok van het bericht en zei dat ze niets had gezien of gehoord. Ik luisterde aandachtig en vroeg mij af of ze de rechercheurs zou vertellen wat de buurman met Ella had gedaan. Kennelijk vond ze die informatie niet van toegevoegde waarde en de rechercheurs vertrokken en vervolgden hun onderzoek. Valse schaamte, en het feit dat de smerige daad van de buurman niet kon worden bewezen, zal ongetwijfeld hebben meegespeeld in haar afweging de vunzige daad van de rat al dan niet te benoemen.

‘Ach, boontje komt om zijn loontje...,’ was haar kille vonnis toen ze de huiskamer binnenkwam. Als er ooit een moment voor de waarheid was, was het nu. Toch leek het mij beter om mijn moeder niet kennis te laten maken van mijn wraak.

Het zou niets veranderen aan de situatie en mijn moeder onnodig geestelijk belasten.

2

LE PLACE D'ARMES

2015

Rodney reed drie keer

per jaar naar de Banque de Luxembourg. Zijn dochter Joanna was al van school af, maar uit gewoonte hield hij – voor zijn tochten naar de bank in het hertogdom Luxemburg – nog steeds de schoolvakanties aan. Daar kwam bij dat het minder zou opvallen, als hij zou blijven doen wat hij al jaren deed. Het waren zakelijke trips, maar voor Rodney was het meer dan dat. Ruim van te voren belde hij de assistente van de Vlaamse Lieke van Staal en werd er een afspraak gemaakt. Tevens boekte hij voor twee dagen kamer 48 in hotel Le Place d'Armes. Le Place d'Armes was gelegen in een gezellige winkelstraat nabij het centrum van de hoofdstad Luxemburg. Door de locatie en de statige uitstraling trok het hotel veel zakenlui, politici en aristocraten uit binnen en buitenland. In 2010 had het hotel een aanzienlijke renovatie ondergaan en de kamers waren gemoderniseerd en voorzien van luxe. Gelukkig bleef de ambiance van weleer behouden.

De band tussen Rodney en Lieke van Staal was zakelijk, maar ook warm. De kwaliteiten die Lieke had, waren ook haar superieuren niet ontgaan en na een paar jaar werd zij bevorderd en een van de drie bankdirecteuren van de Banque de Luxembourg. Haar kantoor was nu op de eerste etage met Victoriaans meubels en Chesterfield stoelen om haar bureau. Rodney werd al vele jaren door Lieke ontvangen. Als bankdirecteur deed zij haar voormalige werkzaamheden niet meer, maar voor Rodney maakte ze een uitzondering. De administratieve werkzaamheden die verbonden waren aan de afspraak tussen Lieke en Rodney werden, sinds haar

benoeming als directeur, uitbesteed aan haar secretaresse. De eerste afspraak met Lieke was in 1988. In dat jaar had Rodney in een week vijftig banken – in Nederland, België en Duitsland – aangeschreven en aan iedere bank verzocht om een lening, gelijkwaardig aan 50.000 gulden. Nadat hij bij iedere bank een gesprek had gehad en zijn salarisgegevens had verstrekt, kreeg hij van negentien banken – bijna gelijktijdig – een lening. Het verschaftte hem een miljoen gulden waarmee hij kon investeren. De wensen die Rodney had, waren simpel en altijd hetzelfde. Voor een miljoen gulden (later 450.000 euro), verzocht hij de Banque de Luxembourg om goud aan te schaffen. Na een koersstijging – soms groot, vaak klein – verkocht hij het goud in België en aan de Nederlandse Belastingdienst vroeg hij de omzetbelasting terug. Rodney ontving van de Nederlandse Belastingdienst ten onrechte de omzetbelasting, die bij een goudtransactie in Luxemburg niet was verschuldigd en dus daar ook niet was betaald. Het was een lucratieve carrouselfraude die drie keer per jaar in een schoolvakantie begon. Voor de bank was het een dienst, waar uiteraard een standaardtarief voor werd berekenend. Voor Rodney was iedere schoolvakantie de start van een winstgevende transactie. In 1994, ruim vijf jaar na de start, konden alle bankleningen door de koerswinst en de btw-fraude worden afgelost. Vandaag de dag zou alles digitaal kunnen plaatsvinden, maar Rodney had een simpel uitgangspunt en hield zich daaraan. Hoe minder mensen ervan op de hoogte en erbij betrokken waren, hoe kleiner de kans dat het mis zou kunnen gaan. Bovendien heeft een digitale afhandeling een nadeel. Computers en servers slaan alle handelingen en informatie op. Dat blijft toegankelijk en kan overal terecht komen. Maar niet alleen de kans op ontdekking zorgde ervoor dat hij het proces ongewijzigd liet. Ook Lieke was een factor. Zij was voor hem een belangrijke speler in het spel geworden. Drie tot vier keer per jaar had Rodney een afspraak met Lieke. Zij ontving hem op haar kantoor en binnen een kwartier was de bespreking en administratieve transactie afgerond. Na afhandeling van de formaliteiten dronken ze een cappuccino

en babbelden over het leven en de actualiteiten in de wereld. Het was gezellig en door de jaren heen werden de gesprekken opener.

Lieke was een vrouw met een onbereikbare grandeur die als twee druppels water leek op de jonge Liz Taylor. Door de jaren heen had Rodney haar beter leren kennen en mooie Liz bleek ook een gevoelig mens te zijn. Vanuit het niets had Lieke zich ooit met een simpele bijzin blootgegeven. Het was waarschijnlijk niet eens haar bedoeling geweest. Lieke verklapte dat ze hun zakelijke afspraken leuk vond en dat ze er zelfs naar uitkeek. Ze zei het tussen neus en lippen door, maar door de wijze waarop ze haar woorden sprak, vroeg Rodney zich af of er amoureuze gevoelens waren ontstaan. Mooie Liz bleef echter op afstand. Wat er ook in haar hart speelde, in haar geest regeerde de ratio.

Op woensdag 5 augustus, nadat Rodney bij Lieke op kantoor was geweest, meldde hij zich aan de receptie van Le Place d'Armes. Dit keer had hij zijn favoriete kamer voor drie nachten geboekt en nadat hij zijn trolley had uitgeladen, ging hij zitten op het zonnige terras van het hotel dat aan de overkant van de weg lag. Hij zette zijn Ray-Ban op en bestelde een cocktail bij een jonge kelner. In de zomervakantie liep er altijd een student op het terras die wat bijverdiende. Deze had een babyface vol met jeugdpuistjes en als hij liep ging het wild krullende blonde haar als een zwabber heen en weer. Ze lijken steeds jonger te worden, dacht Rodney terwijl hij ontspannen ging zitten en om zich heen keek. Voor hem lag een gezellig langwerpig plein dat aan de rechterkant was begrensd door een Romeinse fontein. Hij genoot van het zicht en de rust en hoorde achter hem wat geschuifel. Het was babyface die sneller dan verwacht, en zonder wat te zeggen, de cocktail op de gietijzeren tafel zette. 'Thank you,' zei Rodney en keek babyface na toen hij wegliep. Hij moest lachen om het zwabberende haar en zag dat hij niet de enige was op het terras die het zwabberhaar opviel. Hij pakte het glas, nam een slok

en keek naar de bomen die in een rechthoek op het plein waren geplaatst. Daar trapten twee jongens van een jaar of tien tegen een bal. De knullen waren geen toppers, maar Rodney genoot van het duo en het bracht hem bij zijn jeugd en sportieve jaren.

Plotseling werden de herinneringen verstoord. Achter hem hoorde hij een damesstem. Hij kon de stem niet plaatsen en was verbaasd toen hij zich omdraaide. Het was Lieke. Rodney stond op en hield het formeel. ‘Mevrouw Van Staal, wat leuk. Wilt u misschien een drankje?’ Terwijl hij de woorden sprak, nam hij Lieke op. Hij had haar vanmiddag nog bij de bank gezien en het viel hem op dat zij zich had omgekleed. Ze droeg nu een zwarte rok en een loshangend glimmend bruin topje. Mooi Liz was de veertig gepasseerd, maar zag er nog steeds adembenemend uit.

‘Een drankje? Ach, waarom niet,’ zei Lieke terwijl ze elegant ging zitten en haar Cluny BB van Louis Vuitton op tafel zette. Rodney zette zijn zonnebril af en zei: ‘Het tasje van Vuitton past perfect bij je outfit.’

Ze keek hem aan, en met een glimlach zei ze: ‘Dank je, Rod. Complimenteer je altijd een dame met een tasje van Louis?’ Het Vlaamse accent gaven haar woorden een zwoel randje.

‘Nee, niet iedereen met een tasje van Louis krijgt een compliment. Ten eerste moet het een mooi tasje zijn. Ten tweede moet er sprake zijn van een mooie dame. Of misschien is het wel andersom. Hoe dan ook, aan alle voorwaarden is voldaan.’ Ze keek hem aan en zei: ‘Wat zeg je dat lief.’

Hij wist wel dat zijn compliment doel zou treffen. De vraag was alleen hoe groot de impact zou zijn. De keuze van haar woorden, gaf hem hoop. En het Vlaamse accent gaf de woorden een diepere betekenis, of was het zijn geest die met hem aan de haal ging?

‘Wat wil je drinken, schat?’ Het woord schat floepte eruit, maar kennelijk schrok Lieke er niet van. Ze dacht even na en zei nonchalant: ‘Nou, doe maar een rode Vermouth met tonic.’ Rodney wuifde naar babyface en bestelde een rode Vermouth met tonic en nog een Cuba libre. Babyface herhaalde de

bestelling, draaide zich om en liep het hotel in. Lieke scande de omgeving. ‘Je kijkt alsof het hier nieuw voor je is?’

‘Nee, ik ken het hier uiteraard. Af en toe loop ik van de bank naar het centrum en passeer dit terras en het plein. Maar ik heb nog nooit op het terras gezeten en merk nu pas de schoonheid van de omgeving.’

‘Dat heb ik ook regelmatig. Dan ben ik in mijn hoofd met allerlei zaken bezig en heb geen oog voor de dingen om mij heen. De mens kijkt, maar ziet niet alles.’

Babyface kwam met twee glazen en twee flesjes het terras op en slalomde met zwabberhaar langs de tafels. Hij schonk de tonic in het met rode Vermouth gevulde glas en serveerde het, net als de Cuba libre, op de gietijzeren tafel. Rodney pakte zijn glas en zei: ‘Ik proost op alle verrassingen.’

‘Santé,’ zei Lieke en nipte aan haar glas.

‘Wat bedoel je met: ik proost alle verrassingen?’

‘Ach, het was een verrassing toen jij mij aansprak op het terras. De verrassing werd mooier toen je ook nog iets wilde drinken. En ik ben enorm benieuwd naar de verrassingen die nog komen.’ Zijn woorden kwamen vanzelf, maar waren toch doordacht. Het waren woorden waarmee iedere weg kon worden ingeslagen. Maar voor Rodney was er maar één weg. Hij wist wat een vrouw wilde horen, maar de vraag was of Lieke open stond voor zijn avances. Hoe dan ook, mooie Liz, waar hij vanaf dag een al een zwak voor had, zat nu tegenover hem op een zonnig terras.

‘Ik ben verrast, en ook enorm blij,’ zei Rodney om het gesprek verder op gang te krijgen en nam een slok van zijn cocktail.

‘Hoe bedoel je: verrast en ook enorm blij?’ zei Lieke nog steeds gereserveerd en op afstand.

‘Kijk, ik zal eerlijk zijn,’ zei hij in een poging haar te ontdooien. ‘Ik kijk er elke keer naar uit om je te zien bij de bank. Nooit had ik verwacht dat we samen ergens iets zouden drinken, maar jarenlang was het wel mijn droom. En nu het gebeurt, kan ik het bijna niet te geloven.’